

finde Sted, og naar der saa paa samme Tid kommer en Opfordring fra den høitærede Regjering til Kommunerne om at tage under Overveieelse, om der ikke er endnu mere end ellers Anledning til at tilskyde af Kommunens Kasse — og det maa jo ogsaa komme i Betragtning, at Kommunekassens Indtægter, som bekendt, allerede længe forud ere bestemte til visse Poster —, saa er det meget ubeleiligt for Kommunerne at modtage en saadan Opfordring fra Regjeringen. Min Betragtning af samtlige Forhold er den, at det meget godt kunde forsvares under saadanne Omstændigheder, om man ligefrem tog en Million af Statskassen og fordelte den til samtlige Kommuner. Jeg kan aldeles ikke indse, at dette i nogen sær Grad skulde forlede Folk til Dovenstab eller til mindre flittigt at arbejde og deslige, thi den Slags Personer, som allerede have Tilbøielighed til ikke at ville forspørge sig selv, ere nu en Gang ikke lette at forbedre, og de, der ellers have den alvorlige Følelse, som enhver ærefjer Mand maa have, at hans første Pligt er selv at sørge for sit Udkomme, vilde sandelig ikke let lade sig forlede af en saadan Gaandfisking, som dette i Virkeligheden vil blive. Dertil kommer, at den selsomme Bestyrelse, som skal tage under Overveieelse, hvorledes det Bidrag skal fordeles, som erholdes af Kommunens Kasse, den selsomme Bestyrelse skal jo uddele de Penge, som gaa ganske rolig ind i Kommunens Kasse, uden at den, der skal uddele dem, har den ringeste Fornemmelse af, enten det er Penge, der kommer fra Statskassen ind i Kommunens Kasse, eller det er det sædvanlige Bidrag fra Statterderne, der kommer ind i Kommunens Kasse. Jeg tør ikke benegte, at en hel Del jo maa blive opmærksomme paa, at der er truffet ekstraordinære Foranstaltninger, og at Naahængen nok kan blive lidt mere end almindeligt, men allerede den Omstændighed, at det bliver bekendt, at den høie Regjering har stillet en saadan Opfordring til Kommunerne, vil vække Forhaabninger hos dem, som ellers trænge. Jeg indrømmer, at det ikke er det sædvanlige, at man tager Pengene af Statskassen og paa den Maade blander sig ind i Kommunens Anliggender, men det er ogsaa lidt usædvanligt at høre en Udtalelse fra Regjeringen om, at der er Arbeidsløshed tilstede, og at der er Opfordring til at træffe ekstraordinære Foranstaltninger paa samme Tid, som, saa vidt mig bekendt, ingen Kommunalbestyrelse i hele Landet endnu har vedkjendt sig, at der virkelig er mere

Arbeidsløshed end sædvanlig. Det One følger af det Andet; jeg mener, at Regjeringen har været lidt for fremhynet, og jeg skal ogsaa indrømme, at det Tilbud, som er fket fra Folkethingets Side om denne Million, helst maatte ikke være gjort; men naar Regjeringen selv har tilbudt en Million for at afhjælpe Arbeidsløsheden, saa maa den under de Omstændigheder, hvori vi nu leve, være fuldt beredt paa, at om der ikke kommer „Overbud“, saa kommer der et Bud, som staar ved Siden af Regjeringens. Dette maatte Regjeringen, som sagt, være fuldstændig beredt paa; dette Bud er nu fket, og jeg for mit Vedkommende kan meget godt finde mig i, at man gaar ind derpaa.

Finantsministeren (Strup): Jeg antager dog, at den ærede Taler, der nu satte sig, vil erkjende, at det var en Zeittagelse af ham, naar han antog, at Tillægsbevillingsloven, saaledes som den her forelaa, havde faaet en Forsøgelse af 2 Millioner, thi i Virkeligheden er det Beløb, som den lyder paa, kun forøget med en Million. Kun den ene Million, som Folkethinget har foreslaaet uddelt rundt mellem Landets Kommuner i Forhold til deres Folketal, er en virkelig Udgift, den anden Million, som det ærede Medlem omtalte, findes ikke opført som nogen Udgiftspost, det er kun en Bemyndigelse for Regjeringen til at udlane af Statskassen en Million; det er altsaa ikke nogen Statsudgift og ikke nogen Forsøgelse af Tillægsbevillingslovens Beløb. Jeg tror, at det vil være heldigt at fastholde denne ikke uvæsentlige Forskjel mellem de to Millioner, at den ene er en virkelig Statsudgift og den anden kun en Bemyndigelse til at anbringe en Del af Statens Midler paa en anden Maade, end hidtil har været den sædvanlige; det er det Hele, og der vil, forudsat at Kommunerne ere fikke Laantagere, og forudsat at Finantsministeren betinger sædvanlig Rente af Pengene, ikke være forbundet en Dros Tab med Betagelsen af det af mig stillede Forslag, hvorimod det andet vil være en rund Million kastet ud af Statskassen. Hvorvidt det var en rigtig Forstaaelse af Forslaget om denne anden Million, som det ærede Medlem gav, at det var for at overbyde den første Million, at det var fremkommet, vil jeg overlade til det ærede Medlem nærmere at dokumentere. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret i denne Formodning, men jeg vil kun slaa fast, at Udtalelsen af denne Formodning er fremkommen fra det ærede Medlems Side. Naar det ærede Medlem antede over,